

ТРОЙНА ИГРА

КЕН ФОЛЕТ

ТРОЙНА
ИГРА

Артлайн Студиос
София, 2023

KEN FOLLETT

TRIPLE

Text copyright © Ken Follett 1979

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ТРОЙНА ИГРА

2023 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: 2023 © Боряна Даракчиева

Редактор: Кристина Димитрова

Коректор: Милена Братованова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“,

ул. „Акад. Борис Стефанов“ № 35

тел. +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-324-2

На Ал Цукерман

—————КНИГИ ОТ КЕН ФОЛЕТ—————

Трилогия „XX век“

Крахът на титаните

Зимата на света

Прагът на вечността

Поредица „Устоите на земята“ (Кингсбридж)

Устоите на земята

Свят без край

Устои в пламъци

Вечерта и утрото

The Armour of Light – предстои, есен 2023

Самостоятелни романи

Тройна игра

Мъжът от Санкт Петербург

Долината на лъвовете

Опасно богатство

Място, наречено Свобода

Третият близък

Проклятие от рая

Обратно броене
Снежна вихрушка
Скандалът „Модияни“
Книжни пари
На орлови криле

Самостоятелни трилъри
Втора световна война

Ухото на иглата
Ключът към Ребека
Нощ над водата
Кодово име Врани
Полетът на стършела

Документалистика
Парижката Света Богородица

Трябва да се признае, че единствената трудност при създаването на атомна бомба е да се осигури достатъчно ядрен материал с необходимата чистота; конструирането на самата бомба е относително лесно...

„Енциклопедия Американа“

Пролог

Веднъж, само веднъж те се събраха заедно. Срегнаха се в младостта си преди много години – преди всичко *това* да се случи, но срещата им хвърли сянка върху идните десетилетия.

Ако трябва да сме точни, беше първата неделя на ноември 1947 година, когато всеки от тях срещна останалите... за няколко минути наистина се намираха в една стая. Някои веднага забравиха лицата, които са видели, и имената, които са чули при официалното представяне. Някои всъщност забравиха целия този ден и когато след двайсет и една години стана толкова важен, се престориха, че си го спомнят. Взираха се в неясните снимки и промърморваха: „О, да, разбира се“.

Тази ранна среща е съвпадение, но не особено невероятното. Бяха млади и способни. Беше им писано да имат власт, да взимат решения в своите страни, а такива хора често се срещат в младостта си на места като Оксфорд. А и когато всичко това се случи, дори тези, които не участваха в събитията от самото начало, бяха въввлечени, защото бяха срещнали останалите в Оксфорд.

Така или иначе навремето това не приличаше на някаква историческа среща. Беше просто поредното парти с шери на място, където имаше твърде много такива партита (и както биха добавили студентите, недостатъчно шери). Нищо особено не се случи на това събитие. Е, почти.

Ал Кортоне почука и зачака един мъртвец да отвори вратата.

През последните три години подозрението, че приятелят му е мъртъв, се бе превърнало в убеждение. Първо беше чул, че Нат Дикщайн е пленен. Към края на войната започнаха да се носят слухове за случващото се с евреите в нацистките концлагери. А впоследствие излезе и ужасната истина.

От гругата страна на вратата един призрак застърга със стола по пода и прекоси стаята.

Кортоне внезапно се притесни. Ами ако Дикщайн беше инвалид или обезобразен? Ами ако беше откачил? Кортоне не знаеше как да се оправя със сакаци или откачени. С Дикщайн бяха станали много близки за няколко дни през четиресет и трета, но какъв беше той сега?

Вратата се отвори и Кортоне каза:

– Здравей, Нат.

Дикщайн се взледа в него, после на лицето му се появи широка усмивка и той изрече една от нелепите си кокни фрази:

– Бооже, жив да не бях!

Кортоне се усмихна с облекчение. Стиснаха си ръцете, потупаха се по гърба и си размениха няколко войнишки псувни просто така за спорта. После влязоха вътре.

Домът на Дикщайн представляваше стая с висок таван в старата къща в западната част на града. В стаята имаше единично легло, изпънато по войнишки, тежък стар гардероб от тъмно гърво и подобен скрин. На маса пред прозореца бяха натрупани книги. Кортоне си помисли, че стаята изглежда твърде гола. Ако той живееше тук, щеше да подреди някакви лични вещи из нея,

за да ѝ придат характер: снимки на семейството му, сувенири от Ниагарския водопад и Маями Бийч, футболната му купа от гимназията.

– Много ми е интересно как ме намери? – попита Дикщайн.

– Не беше лесно, да ти кажа. – Кортоне свали униформената си куртка и я сложи на тясното легло. – Отне ми почти целия вчерашен ден. – Огледа единственото кресло в стаята. Подлакътниците му се бяха килнали настрана под странен ъгъл, а през избелялата дамаска на хризантеми стърчеше пружина. Един липсващ крак беше заменен с екземпляр на Платоновия „Теетет“. – Човешки същества могат ли да седат на това чудо?

– Не и такива с чин над сержант. Но...

– Те и без това не са хора.

И двамата се засмяха – това беше стара шега. Дикщайн донесе един дървен стол от масата и го обкрачи. Огледа приятеля си от глава до пети и каза:

– Напълнял си.

Кортоне потупа леко издутия си корем.

– Във Франкфурт живеем добре... наистина много изпусна, като се уволни от армията. – Наведе се напред и сниши глас, сякаш щеше да каже нещо поверително: – Натрупах *състояние*. Бижута, порцелан, антики, купени с цигари и сапун. Немците умират от глад. И... най-хубавото... момичетата са готови на всичко за едно шоколадче. – Той се облегна назад и зачака смеха, но Дикщайн само се взираше в него. Смутен, Кортоне смени темата: – За теб обаче не може да се каже, че си напълнял.

В първия момент изпита такова облекчение, че Дикщайн е жив и здрав и се усмихва както навремето, че не го огледа добре. Сега осъзна, че приятелят му е, меко казано, слаб: беше изпосталял. Нат Дикщайн беше нисък и слаб и по-рано, но сега беше кожа и кости.

Мъртвешки бялата кожа и големите кафяви очи за очилата с пластмасови рамки подсилваха това впечатление. Между чорапите и маншетите на панталона му се виждаха няколко сантиметра от пищялите му, които приличаха на съчки. Преди четири години Дикщайн беше загорял от слънцето, жилав и корав като гъона на британските армейски ботуши. Когато Кортоне говореше за своя английски приятел, а това се случваше често, той казваше: „Той е най-коравото и яростно копеле, което някога ми е спасявало проклетия живот, и не се майтапя“.

– Да съм напълнял? Не – каза Дикщайн. – Тази страна още е на оскъдни гажби, приятелю. Но се справяме.

– Е, виждал си и по-лошо.

Дикщайн се усмихна.

– И съм ял по-лошо.

– Пленили са те.

– В Ла Молина.

– Как успяха да те докопат, по дяволите?

– Лесно. – Дикщайн сви рамене. – Един куршум ми строши крака и припаднах. Когато се свестих, бях в някакъв германски камион.

Кортоне погледна към краката му.

– Добре ли заздравя?

– Извадих късмет. В камиона имаше лекар, който пътуваше за военнопленническия влак... той намести костта.

Кортоне кимна.

– А после концлагерът... – Беше решил, че няма да пита, но искаше да знае.

Дикщайн се извърна.

– Не беше толкова зле, докато не разбраха, че съм евреин. Искаш ли чаша чай? Не мога да си позволя уиски.

– Не. – Кортоне съжали, че си е отворил устата. – Аз и без това вече не пия уиски сутрин. Животът сега не изглежда толкова кратък, колкото навремето.

Дикщайн отново го погледна.

– Решиха да проверят колко пъти могат да счупят крак на едно и също място и да го намествят отново.

– Господи! – прошепна Кортоне.

– Но това беше най-приятната част – каза Дикщайн монотонно. После пак се извърна.

– Копелета – рече Кортоне. Не се сещаше какво друго да каже. След миг осъзна, че на лицето на Дикщайн се е изписало особено изражение, което силно наподобяваше страх. А това беше странно. Все пак всичко вече беше свършило, нали? – Е, поне победихме, нали? – И той бутна рамото на Дикщайн с юмрук.

Дикщайн се усмихна.

– Да. А ти какво правиш в Англия? И как точно ме намери?

– Реших да спра в Лондон на път за Бъфало. Ходих до военното министерство... – Кортоне се поколеба. Беше ходил до военното министерство, за да разбере как и кога е умрял Дикщайн. – Те ми дадоха адрес в Стенни. Когато отидох там, видях, че на цялата улица е останала само една здрава къща. А в нея, под два пръста прах, намерих един старец.

– Томи Костър.

– Точно така. Е, след като изпих деветнайсет чаши слаб чай и изслушах историята на живота му, той ме изпрати в друга къща наблизко, където намерих майка ти. Пух още слаб чай и изслушах историята на нейния живот. Когато се сдобих с адреса ти, вече беше твърде късно да хвана последния влак за Оксфорд, затова зачаках до сутринта и ето ме тук. Имам само няколко часа... корабът ми отплава утре.

- Ще се уволняваш ли от армията?
- След три седмици, два дни и деветдесет и четири минути.
- И какво ще правиш, когато се прибереш у дома?
- Ще управлявам семейния бизнес. През последните години установих, че съм страхотен бизнесмен.
- И какъв е този бизнес? Не си ми казвал.
- Търговия – каза кратко Кортоне. – А ти? Какво правиш в Оксфордския университет, за бога? Какво учиш?
- Еврейска литература.
- Майтапиш се.
- Можех да пиша на иврит, преди да тръгна на училище, не съм ли ти казвал? Дядо ми беше истински ерудит. Живееше в една миризлива стаичка над закусвалня на Майл Енд Роуд. Ходех при него всяка събота и неделя, откакто се помня. И не се оплаквах, харесваше ми. Пък и какво друго бих могъл да уча?
- Кортоне сви рамене.
- Не знам, може би ядрена физика или икономика. Защо изобщо учиш?
- За да стана щастлив, умен и богат.
- Кортоне поклати глава.
- Винаги си бил странен. А има ли много момичета там?
- Много малко. Освен това съм твърде зает.
- Стори му се, че Дикщайн се изчерви.
- Лъжец. Влюбен си, глупако. Личи си. Коя е тя?
- Честно казано... – Дикщайн наистина беше смутен. – Тя не е за мен. Съпруга е на преподавател. Екзотична, интелигентна, най-красивата жена, която съм виждал.
- Кортоне направи гримаса.
- Не е много обещаващо, Нат.

– Знам, но все пак... – Дикцайн се изправи. – Ще видиш какво имам предвид.

– Ще се срещна с нея?

– Професор Ашфорд прави събиране с шери. Поканен съм. Тъкмо щях да тръгна, когато ти дойде. – Дикцайн си облече самото.

– Събиране с шери в Оксфорд – каза Кортоне. – Само да чуят за това в Бъфало!

Беше студена ясна утрин. Бледата слънчева светлина обливаше кремавите камъни на старите сгради. Двамата вървяха в мълчание, пъхнали ръце в джобовете си и привели рамене срещу ноемврийския вятър, който фучеше по улиците. Кортоне не спираше да мърмори:

– Ужасен студ, мамка му.

По улиците имаше малко хора, но след като изминаха около километър и половина, Дикцайн посочи на отсрещния тротоар висок човек с колежански шал на врата.

– Това е руснакът – каза той и извика: – Ей, Ростов!

Руснакът вдигна очи и му помахаша, после прекоси улицата към тях. Имаше къса военна подстрижка и беше твърде висок и слаб за костюма от конфекция. Кортоне започваше да си мисли, че в тази страна всички са кльощави.

– Ростов е в „Балиол“, моя колеж – каза Дикцайн. – Давид Ростов, запознай се с Алън Кортоне. С Ал бяхме заедно в Италия за известно време. Към дома на Ашфорд ли отиваш?

Руснакът кимна сериозно.

– Готов съм на всичко за безплатно питие.

– И вие ли се интересувате от еврейска литература? – попита Кортоне.

– Не – отвърна Ростов, – дойдох да уча буржоазна икономика.

Дикщайн се засмя високо. Кортоне не разбра шега-та и Дикщайн му обясни:

– Ростов е от Смоленск, член е на КПСС – Съветската комунистическа партия. – Кортоне все още не разбираше кое е смешното.

– Мислех си, че никой няма право да напуска Русия – рече той.

Ростов се впусна в дълго и разпалено обяснение, че баща му бил дипломат в Япония, когато започнала войната. Той имаше сериозно изражение, което понякога отстъпваше пред свенлива усмивка. Макар че английският му не беше идеален, все пак на Кортоне му се струваше, че говори някак снизходително. Спря да го слуша и се запита как можеш да обичаш един човек като роден брат, да се биеш рамо до рамо с него, а после той да отиде да учи еврейска литература и ти да осъзнаеш, че всъщност не го познаваш.

Накрая Ростов попита Дикщайн:

– А ти реши ли вече? Ще ходиш ли в Палестина?

– В Палестина ли? – обади се Кортоне. – Защо?

Дикщайн, изглежда, се притесни.

– Още не съм решил.

– Трябва да отидеш – каза Ростов. – Еврейският национален дом ще помогне да бъдат разрушени и последните остатъци от Британската империя в Близкия изток.

– Това ли е линията на партията? – попита с лека усмивка Дикщайн.

– Да – каза сериозно Ростов. – Ти си социалист...

– Нещо такова.

– ... и е важно новата държава да е социалистическа. Кортоне не можеше да повярва.

– Арабите избиват вашите хора там. Господи, Нат, едва се спаси от германците!

– Още не съм решил – повтори Дикщайн и поклати погразнен глава. – Не знам какво да правя. – Като че ли не му се говореше за това.

Вървяха бързо. Лицето на Кортоне замръзваше, но той се потеше под зимната униформа. Другите двама започнаха да обсъждат някакъв скандал. Накарали някой си Моузли – името не говореше нищо на Кортоне – да влезе в Оксфорд с микробус и да гържи реч пред Мемориала на мъчениците. Даде си сметка, че Моузли е фашист. Ростов твърдеше, че този инцидент доказва как социалдемокрацията е по-близка до фашизма, отколкото до комунизма. Дикщайн беше на мнение, че студентите, организирани събитието, са искали просто да „шокират“.

Кортоне слушаше и наблюдаваше мъжете. Бяха странна двойка: високият Ростов с шала като раурана превръзка на врата правеше широки крачки, а твърде късите му панталони се развяваха като знамена; гребният Дикщайн с големите очи и кръглите очила беше с цивилни грехи на гемобилизиран и приличаше на някакъв забързан скелет. Кортоне не беше завършил колеж, но можеше да надуши глупостите на всеки език и знаеше, че никой от двамата не вярва в гумите си: Ростов грънкаше някакви официални клишета, а тревожното колебание на Дикщайн прикриваше нещо друго, нещо по-дълбоко. Когато се засмя заради Моузли, той звучеше като дете, което се смее след кошмар. И двамата спореха умно, но без страст; сякаш се дуелираха престолено с тъпи мечове.

Накрая Дикщайн осъзна, че са изключили Кортоне от разговора, и започна да говори за домакина им.

– Стивън Ашфорд е малко ексцентричен, но е забележителен човек. Прекарал е голяма част от живота си в Близкия изток. Натрунал известно богатство и после

го изгубил, доколкото разбрах. Правел откачени неща, например прекосил с камила арабската пустиня.

– Това може би е най-разумният начин за прекосяването ѝ – каза Кортоне.

– Съпругата на Ашфорд е ливанка – рече Ростов.

Кортоне погледна към Дикщайн.

– Тя ли...

– Тя е по-млада от него – прекъсна го бързо Дикщайн. – Довел я в Англия точно преди войната и станал тук професор по семитска литература. Ако ти даде марсала вместо шери, значи си прекалил с гостоприемството.

– И хората усещат ли разликата? – попита Кортоне.

– Това е неговата къща.

Кортоне почти очакваше да види мавританска вила, но къщата на Ашфорд беше имитация на стил Тюдор, боядисана в бяло, със зелени капаци на прозорците. Градината отпред беше истинска джунгла от храсти. Тримата млади мъже тръгнаха по тухлената пътека към къщата. Входната врата беше отворена и те влязоха в малко квадратно фоайе. Някъде отвътре долиташе смях: партито беше започнало. Двойните врати се отвориха и през тях се появи най-красивата жена на света.

Кортоне беше като хипнотизиран. Стоеше и се взираше в нея, а тя се отправя към тях, за да ги посрещне.

– Това е моят приятел Алън Кортоне – чу Дикщайн да казва и внезапно вече докосваше гългата ѝ кафява ръка, която беше топла и суха, с фини кости. Не искаше да я пуска.

Тя се обърна и ги поведе към салона. Дикщайн докосна Кортоне по ръката и се усмихна. Знаеше какво става в главата му.

Кортоне се съвзе достатъчно, за да каже:

– Леле!

На една масичка с военна прецизност бяха погредени малки чаши с шери. Домакинята подаде чаша на Кортоне и каза с усмивка:

– Аз съм Ейла Ашфорд, между другото.

Кортоне я огледа по-внимателно, докато тя раздаваше пириетата. На изумителното ѝ лице нямаше никакъв грим, черната ѝ коса беше гълга и права. Тя беше с бяла рокля и сандали – но ефектът бе сякаш е гола. Кортоне се смути от животинските мисли, които нахлуха в ума му.

Принуди се да се извърне и да огледа стаята. Тя прилежаваше грубата елегантност на място, на което хората живеят малко извън възможностите си. Дебелият персийски килим беше обграден от ивица олющен сив балатум; някой беше поправял радиото и частите му бяха пръснати по малка извита масичка; имаше и два по-светли правоъгълника на стените, откъдето бяха свалени картини; някои от чашите с шери не бяха от същия сервиз.

В стаята се бяха събрали десетина души.

Един арабин с красив перленосив западен костюм стоеше до камината и гледаше гърворезбата по полицата над нея. Ейла Ашфорд го извика.

– Искам да ви представя Ясиф Хасан, приятел на семейството ми у дома – каза тя. – Той е в колежа „Уорчестър“.

– Познавам Дикщайн – рече Хасан и стисна ръцете на всички.

Кортоне реши, че той е относително хубав – като за арабин – и надут, каквито стават цветнокожите, когато спечелят малко пари и започнат да ги канят в домовете на белокожите.

– От Ливан ли сте? – попита Ростов.

– От Палестина.

– О! – Ростов се оживи. – И какво мислите за плана на ООН за разделението?

– Пълни глупости – каза лениво арабинът. – Британците трябва да си тръгнат и моята страна ще има демократично правителство.

– Но тогава евреите ще бъдат малцинство – възрази Ростов.

– Те са малцинство и в Англия. Трябва ли да им дадете Съри за национален дом?

– Съри никога не е бил техен, но Палестина е била. Хасан сви елегантно рамене.

– Била е... когато Уелс е владеел Англия, Англия е владеела Германия, а пък френските нормани са живеели в Скандинавия. – Той се обърна към Дикщайн. – Вие имате чувство за справедливост... какво мислите?

Дикщайн си свали очилата.

– Това няма общо със справедливостта. Искам място, което да наричам свой дом.

– Дори ако трябва да откраднете моя? – попита Хасан.

– Целият Близък изток е ваш.

– Но аз не го искам.

– Този разговор доказва нуждата от подялбата – обади се Ростов.

Ейла Ашфорд предложи кутия с цигари. Кортоне си взе една и запали нейната. Докато другите спореха за Палестина, Ейла попита Кортоне:

– Отдавна ли познавате Дикщайн?

– Срегнахме се през четиресет и трета – каза той. Гледаше как кафявите ѝ устни се свиват около цигарата. Тя дори пушеше красиво. Ейла деликатно махна едно парченце тютюн от върха на езика си.

– Много ми е любопитен – каза тя.

– Защо?

– Всички са любопитни. Той е още момче, но някак изглежда много стар. Очевидно е кокни, а никак не се притеснява от всички тези англичани от висшата класа. И говори за всичко друго освен за себе си.

– Аз също си давам сметка, че не го познавам – кимна Кортоне.

– Съпругът ми казва, че е отличен студент.

– Той ми спаси живота.

– Господи! – Тя се вгледа в него, сякаш се питаше дали просто не драматизира. Явно реши, че не е така. – Бих искала да ми разкажете.

Един мъж на средна възраст с торбести рипсени панталони я докосна по рамото и попита:

– Как върви, скъпа моя?

– Добре – рече тя. – Господин Кортоне, това е съпругът ми, професор Ашфорд.

– Приятно ми е – отвърна Кортоне. Ашфорд беше оплешивяващ мъж с твърде широки грехи. Кортоне беше очаквал нещо като Лорънс Арабски. „Може би Нам все пак има шанс“, помисли си той.

– Господин Кортоне тъкмо ми разказваше как Нам Дикщайн е спасил живота му – каза Ейла.

– Наистина ли! – възкликна Ашфорд.

– Не е много гълга история – рече Кортоне. Погледна към Дикщайн, който разговаряше с Хасан и Ростов, и забеляза как позите и на тримата показват отношението им: Ростов стоеше разкрачен и размахваше пръст като учител, уверен в своята догма; Хасан се облягаше на лавица с книги, пъхнал ръка в джоба си, като пушеше и се преструваше, че подхожда с научен интерес към този международен дебат за бъдещето на страната му; Дикщайн беше скръстил ръце на гърдите си, беше привел рамене и съсредоточено бе свел глава,

а позата му издаваше колко престорен е безстрастният характер на гумите му. Кортоне чу: *Британците обещаха Палестина на евреите* и отговора: *Пазете се от даровете на крадец*. Обърна се пак към домакините и започна да им разказва историята:

– Случи се в Сицилия, близо до хълмист град, наречен Рагуса – каза той. – Приближавахме се към покрайнините. На север от града се натъкнахме на немски танк в малка падина до една горичка. Танкът изглеждаше изоставен, но за всеки случай пуснах една граната в него. Докато се отдалечавахме, изтреця изстрел – само един – и от някакво гърво падна немец с пушка. Беше се скрил там, готов да ни очисти, докато минаваме. Нат Дикщайн го застреля.

Очите на Ейла блестяха от възмущение, а съпругът ѝ пребледня. Очевидно професорът не беше свикнал с разкази за смърт. Кортоне си помисли: „Ако това те разстройва, старче, дано Дикщайн никога не ти разкаже *своите* истории“.

– Британците приближаваха града от другата страна – продължи Кортоне. – И Нат като мен видял танка и усетил капана. Забелязал снайпериста и чакал да види дали има и други, когато ние сме се появили. Ако не беше толкова умен, щях да съм мъртъв.

Те се умълчаха за момент, след което професорът каза:

– Не е било толкова отдавна, но ние забравяме твърде бързо.

Ейла си спомни за другите гости.

– Искам пак да поговорим, преди да си тръгнете – каза тя на Кортоне и се насочи към Хасан, който се опитваше да отвори вратите към градината.

Ашфорд притеснено прибра рядката си косица загушите.

– Хората чуват за големите битки, но предполагам, че войниците помнят именно тези малки лични събития.

Кортоне кимна, но си помисли, че Ашфорд няма никаква идея какво представлява войната, и се запита дали наистина на младини е бил такъв приключенец, както го изкарваше Дикщайн.

– По-късно го запознах с братовчедите си – семейството ми е родом от Сицилия. Ядохме паста, пихме вино и за тях той беше герой. Прекарахме заедно само няколко дни, но бяхме като братя.

– Разбирам.

– Когато чух, че са го пленили, си помислих, че повече няма да го видя.

– А знаете ли какво се е случило с него? – попита Ашфорд. – Той не говори за това...

Кортоне сви рамене.

– Оцелял е в концлагерите.

– Имал е късмет.

– Дали?

Ашфорд го погледна объркано за момент и се извърна към другите гости.

– Това не е типичното оксфордско събиране – каза той след миг. – Дикщайн, Ростов и Хасан са някак необичайни студенти. Трябва да се запознаете с Тоби... той е типичният студент от горните курсове. – Погледът му се спря на румен младеж с костюм от туид и много широка шарена вратовръзка. – Тоби, ела да те запозная с един събрат по оръжие на Дикщайн... господин Кортоне.

– А ще ми кажете ли някоя вътрешна клюка? – попита Тоби и му стисна ръката. – Дикщайн ще победи ли?

– Какво? – попита Кортоне.

– Дикщайн и Ростов играят партия шах – обясни Ашфорд, – като и двамата са смятани за ужасно добри.

Тоби си мисли, че може да имате вътрешна информация... вероятно ще залага.

– Мислех, че шахът е забавление за старци – каза Кортоне.

– Ха! – възкликна гръмогласно Тоби и гаврътна чашата си. С Ашфорд не изглеждаха никак смутени от думите на Кортоне. Едно момиченце на четири-пет години влезе от градината, понесло стара сива котка. Ашфорд го представи със скромната гордост на мъж, който е станал баща в напреднала възраст.

– Това е Суза – каза той.

– А това е Езекия – вметна момиченцето.

Имаше кожата и косата на майка си и също като нея щеше да стане красавица. Кортоне се запита дали наистина е дъщеря на Ашфорд. Изобщо не приличаше на него. Тя протегна лапата на котарака към него, а той я стисна за поздрав и попита:

– Как си, Езекия?

Суза отиде при Дикщайн.

– Добро утро, Нат. Искаш ли да погалиш Езекия?

– Много е сладка – каза Кортоне на Ашфорд. – Трябва да поговоря с Нат. Ще ме извините ли? – И той тръгна към Дикщайн, който беше клекнал и галеше котарака.

Нат и Суза явно бяха близки.

– Това е моят приятел Алън – каза Нат.

– Вече се запознахме – отвърна тя и изпърха с мигли. „Научила го е от майка си“, помисли си Кортоне.

– Бихме се заедно във войната – продължи Дикщайн.

Суза погледна Кортоне в очите.

– Убивал ли си хора?

Той се поколеба.

– Да.

– А мъчно ли ти е?

– Не особено. Те бяха лоши хора.

– На Нат му е мъчно. Ето защо не иска да говори много за това.

Девето явно разбираше Дикщайн по-добре от всички възрастни, взети заедно.

Котаракът скочи от ръцете на Суза с изненадваща пъргавина. Суза хукна след него, а Дикщайн се изправи.

– Не бих казал, че госпожа Ашфорд е недосегаема – каза тихо Кортоне.

– Мислиш ли? – попита Дикщайн.

– Тя едва ли е на повече от двайсет и пет. Той е поне с двайсет години по-възрастен и се обзалагам, че не го бива. Ако са се оженили преди войната, тя трябва да е била на около седемнайсет. Пък и не ми изглеждат особено влюбени.

– Ще ми се да ти вярвам – каза Дикщайн, но не беше особено заинтригуван. – Ела да видим градината.

Излязоха през френските прозорци. Слънцето грееше по-силно и вече не беше толкова студено. Градината се простираше като зелено-кафяв пуцинак чак до реката. Те тръгнаха натам.

– Май не ти допаднаха много – каза Дикщайн.

– Войната свърши – отвърна Кортоне. – С теб вече живеем в различни светове. Тези професори, игри на шах, партита с шери... Все едно съм на Марс. Моят живот са сделките, битките с конкуренцията, печеленето на пари. Смятах да ти предложа работа в моята компания, но сигурно ще си изгубя времето.

– Алън...

– По дяволите. Сигурно ще изгубим връзка сега... не си падам много по писането на писма. Но няма да забравя, че ти дължа живота си. Ако някой ден ти потърбявам, знаеш къде да ме намериш.

Дикщайн отвори уста да каже нещо, но тогава чува гласове.

– О... не, не тук, не сега... – рече женски глас.

– Да! – отвърна мъжки.

Дикщайн и Кортоне стояха до гъст жив плет, който презграждаше един ъгъл на градината: някой беше започнал да засажда лабиринт и не го беше довършил. На няколко крачки от тях имаше пролука, защото храстите завиваха под прав ъгъл и продължаваха по речния бряг. Гласовете явно идваха от другата им страна.

Жената заговори отново с тих и гърлен глас:

– Престани, проклет да си, ще викам.

Дикщайн и Кортоне се приближиха към пролуката.

Кортоне никога нямаше да забрави какво видя там. Вторачи се в мъжа и жената, а после погледна Дикщайн. Лицето му беше посивяло от шока и като че ли му призя; той отвори уста, докато ги гледаше с ужас и отчаяние. Кортоне се озърна пак към двойката.

Жената беше Ейла Ашфорд. Роклята ѝ беше вдигната на кръста, а лицето ѝ беше зачервено от удоволствие, докато целуваше Ясиф Хасан.